

Wspomnienie o dr n. med. Bożenie Sablińskiej

W dniu 17 marca 2010 r. odeszła od nas nasza nauczycielka, koleżanka i dla wielu z nas przyjaciółka, dr med. Bożena Sablińska. Była lekarzem posiadającym nie tylko ogromną wiedzę medyczną, ale wykazywała również bardzo duże zainteresowanie innymi dziedzinami a zwłaszcza literaturą piękną i historią sztuki.

Urodziła się 4 maja 1930 r. w Warszawie w rodzinie o tradycjach nauczycielskich i lekarskich. Jej dzieciństwo i lata młodości przypadły na okres wojny i bardzo trudne lata powojenne. Maturę uzyskała w Liceum im. Juliusza Słowackiego w 1948 r. i w tym samym roku rozpoczęła studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego. Po uzyskaniu dyplomu lekarza w 1953 r. rozpoczęła pracę w Instytucie Onkologii w Warszawie, gdzie pracowała aż do przejścia na emeryturę w 1995 r. W 1961 r. uzyskała specjalizację z radioterapii onkologicznej, a w 1969 r. z ginekologii i położnictwa. Stopień doktora medycyny uzyskała w 1965 r. na podstawie pracy pt. „Zależność pomiędzy wiekiem chorych na raka szyjki macicy a wynikami leczenia”.

Od początku pracy zawodowej związana była z Oddziałem, a następnie Kliniką Ginekologii Onkologicznej Instytutu Onkologii, którą kierowała prof. dr Ludwika Tarłowska, a następnie prof. dr hab. med. Jan Zieliński. W 1976 r. objęła kierownictwo Oddziału Klinicznego, w którym prowadzono chemioterapię, głównie u chorych na nowotwory złośliwe jajnika i ciężową chorobę trofoblastyczną. Przedmiotem szczególnego zainteresowania Oddziału stała się ciężowa choroba trofoblastyczna i rak jajnika. Dzięki stosowaniu stale modyfikowanych programów chemioterapii uzyskane wyniki leczenia były porównywalne z wynikami wiodących ośrodków na świecie. Dzięki propagowaniu przez nią nowoczesnych metod rozpoznawania i leczenia ciężowej choroby trofoblastycznej na zjazdach, sympozjach i wykładach, Klinika Ginekologii Onkologicznej stała się w latach 80. ubiegłego wieku wiodącym ośrodkiem leczniczym i konsultacyjnym.

Przez około 20 lat prowadziła wykłady na kursach szkoleniowych na temat nowotworów narządu rodowego, organizowanych przez Instytut Onkologii, CMPK i różne towarzystwa lekarskie. Dwukrotnie była stypendystką WHO: w Nowym Orleanie w 1969 r. i w 1986 r. w Bostonie. Wśród innych wyjazdów szkoleniowych należy wymienić kurs epidemiologii raka, organizowany przez ACS w Lyonie w 1976 r., pobyt w Radiumhemmet w Sztokholmie w 1971 r. i pobyt w Norweskim Instytucie Radowym w Oslo w 1982 r.

Dwukrotnie otrzymała nagrody Rady Naukowej Ministerstwa Zdrowia w 1968 r. i 1984 r.

Była autorką 65 publikacji w zakresie ginekologii onkologicznej, w tym rozdziałów w podręcznikach i skryptach.

Po przejściu na emeryturę w 1995 r. przez 3 kolejne lata do grudnia 1997 r. była zatrudniona w Centrum Onkologii w ramach godzin konsultacyjnych.

Mimo żalu i smutku, który nas ogarnia po odejściu osób bardzo nam bliskich, życie toczy się dalej. Jednak pustka, która powstała po Jej odejściu, będzie trudna do wypełnienia.

Cześć Jej pamięci

Dr n. med. Kazimierz Pietrzak
Warszawa